

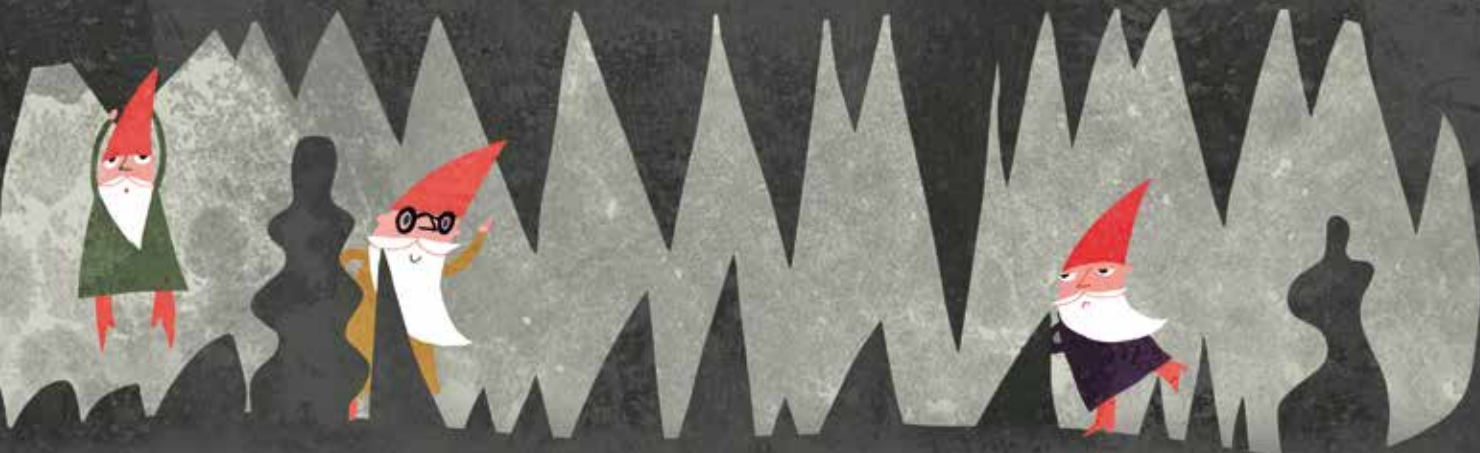

Magvas fejtörő

Ubul tarisznyájában három mag lapult, egy piros, egy lila meg egy zöld héjú. A magokat a pókdombi varázslótól vette, aki váltig állította, ennél különb varázmagokat még a föld nem hordott a hátán. Ubul mögött hosszú és emlékezetes vándorút állt. Kiszabadította az ezüstnyakú királylányt a mindig éhes óriás tornyából, legyőzte a lápvidéki alakváltó banyát, megtalálta az álmatlan Izbóg király elgurult álmait, a reggel páráján hajózott és a lenyugvó nap sugaraiból font hidat egy szakadék felett, hogy csak néhány kalandját említsük. A magokat azonban eddig nem kellett felhasználnia.

Ám most különösen sötét helyre vezette útja, a kapzsi törpék bányáján keresztül. Ahogy végiglépdelt a tágas csarnokokon, hallotta, hogy a szorgos népség mint pusmog róla, de valahányszor hozzájuk szólt volna, a törpék elfordultak, és folytatták a sziklafalak csákányozását. Volt köztük mégis egy, akibe több megértés szorult, egy idős, hajlott hátú törpe, aki szigorú arccal azt mondta: vigyázz, fiam, mert olyan helyre igyekszel, ahonnan még emberfia nem tért vissza.

Ubul tudta jól, hogy a föld alatti tó veszedelmes hírű, de azért megköszönte az öregnek a figyelmeztetést. Nem kellett sokáig baktatnia a

tárnákban. A sötétben hamarosan felfénylett a tó vize. A tó felett, a semmiben, ott lebegett a láda, benne az elixírral, amivel a fiú haldokló édesapját szeretne volna meggyógyítani. Ezért az elixírért indult útnak annak idején. De hogyan éri el a magasban lebegő ládát? A föld alatti tó vízébe nem léphet, mert akkor nyomban kővé dermed. A tó körül, megannyi intő jelként, élettelen férfi- és nőszobrok nyúltak a láda felé, egyik lábuk a vízben, másik a parton. A láda körül ráadásul hemzsegtek a levegőben a fekete pernyikek, ezek az apró, de halálos csípésű, szárnyas kis teremtmények.

Ubul letelepedett a földre, és kivette tarisznyájából a varázsmagokat. Hogyan is mondta a pókdombi varázsló? *„A piros mag adjon oly illatot, mitől minden lény a fejét veszti; a lila legyen létrád, mi a magasságot elnyeli; s a zöld legyen az eszköz, mi az alkalmas pillanatot teremti.”* Ubul sokáig törte a fejét, hol a magokat, hol a tavat, a pernyikeket és a ládát figyelve.

Aztán felegyenesedett, és elhajította a piros magot. A mag nekicsapódott egy sziklának, széthasadt, és belsejéből éteri illat szállt fel. A pernyikek raja sötétben mozgó fellepként az illat irányába röppent. Ubul tudta, gyorsan kell

cselekednie. Kettéharapta a lila magot, s mihelyst a földre hajította, a mag belsejéből spirálisan tekergő, vastag és erős hajtás szökkent a magasba. Ubul ügyesen felkapaszkodott rajta, egészen a ládáig. Ekkor vette észre, hogy a láda fedele hol kinyílik, hol bezárul, de olyan sebességgel, hogy lehetetlennek tűnt belenyúlni és kikapni belőle az elixírt tartalmazó fiolát. Ubul kettéroppantotta a zöld héjú magot, mire az idő mintha megnyúlt volna, egyszeriben lelassult. A fiú így a megfelelő pillanatban a ládába nyúlt, és megszerezte a fiolát. Ekkor nagyot lökött rajta a spirálisan növekvő hajtás, és Ubul csak repült, repült felfelé, ki a bányából, ki a fullasztó félhomályból, egyenesen a szobájába.

- Ubul, gyere, kisfiam, gyere nyugodtan!

Édesapja hangját hallotta. Ubul felállt a földről, eltette játékait, és átment édesapja szobájába. Látta, hogy apja még mindig az ágyban fekszik, de az arca mintha élénkebb, vidámabb lenne, mint az elmúlt napokban. A fiú biztos volt benne, hogy az elixír segített rajta, még akkor is, ha apjának erről fogalma sincs.

KAPITÁNY MÁTÉ